

УДК 342.951:351.82(477)

О.Б. НІМКО, канд. юрид. наук, доц.,
Житомирський національний агроєкологічний
університет

С.М. МАМЧУР, Житомирський
національний агроєкологічний університет

АДМІНІСТРАТИВНО- ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ РЕАДМІСІЇ В УКРАЇНІ

Ключові слова: міграція, міграційні процеси, реадмісія, міграційне законодавство, угоди, суб'єкти державної міграційної політики

На сучасному етапі Україна стоїть на шляху до створення нової та удосконаленої політики у сфері регулювання міграційних процесів. Та для того, щоб ця політика дійсно стала ефективною і принесла позитивні результати необхідно, в першу чергу, оновити міграційне законодавство нашої держави, в якому одне з важливих місць буде займати таке явище як реадмісія.

За останні десять років Україна уклала низку угод, що передбачають спрощення перетину державного кордону, безвізові поїздки громадян та інші питання, які безпосередньо стосуються вільного пересування не лише громадян України, але й іноземців. Однією з таких угод стала Угода про реадмісію осіб між Україною та Європейським Союзом, укладена 18.06.2007 року і ратифікована 15.01.2008 року, але яка набула чинності лише з 01.01.2010 року. Саме без цієї угоди було б неможливим укладення іншої – Угоди про спрощення оформлення віз. Та не дивлячись на все це, більшість сфер життя суспільства стали менш захищеними. Адже від нескінченних потоків нелегальних мігрантів країни, у тому числі й Україна, мають значні економічні, політичні та соціальні втрати і несуть великі збитки. У той же час, прогалини в законодавстві саме у цій сфері призводять до нелегального переправлення осіб через державний кордон і звісно ж до незаконного переміщення майна та коштів.

Питання, що стосуються реадмісії є досить актуальними. Дослідженню вказаної проблематики присвячено чимало наукових праць як вітчизняних, так і зарубіжних учених. Теоретичні засади впливу держави на міграційні процеси розробляли М. Денисенко, В. Іонцев, В. Моїсеєнко, В. Переведенцев, І. Прибиткова, Т. Регент, Л. Рибаківський, Ю. Римаренко, А. Шевцов, О. Хомра, Б. Хорев та ін. Дослідженням проблем реадмісії в Україні займалися такі вчені: С. Книш, Ю. Курилюк, З. Макаруха, К. Позняк, Н. Тиндик, В. Чумак та інші. Проблеми міграційної політики вивчали і практики, які були ініціаторами різноманітних нарад на кшталт круглого столу «Європейський Союз та Україна – реформа міграційної політики». Віддаючи належне їх науковим напрацюванням із цієї проблематики, слід зауважити, що дослідження міграційної політики в Україні ще не має координованого й системного характеру.

Актуальність даної теми зумовлена тим, що одним з основних напрямів державної політики на даному етапі розвитку українського суспільства є реалізація прав громадян, що знайшло закріплення у Конституції України та інших нормативно-правових актах [1, с.5].

Слово *міграція* (від лат. *migratio* – *переселення*) бере свій початок із глибокої давнини, коли тільки почало зароджуватися людське суспільство. Можна сказати, що уся історія людства пов'язана з його пересуванням із одного місця на інше у пошуках кращого життя. Фактично, саме за цих часів вперше виникає таке явище як *міграційний процес*, тобто переміщення людей через кордони тих чи інших територій зі зміною місця проживання назавжди або на певний час. Процес міграції тісно пов'язаний з багатьма явищами. Одним з таких є реадмісія. Як зазначається у навчальному посібнику «Правові основи реадмісії», реадмісія – передача однією державою та прийняття другою державою своїх громадян, в'їзд або проживання яких визнані незаконними в країні перебування [2, с.3]. Вчений Г. Аксюченко вважає, що реадмісія – це згода держави на прийом назад на свою територію

своїх громадян (а також у деяких випадках іноземців, які раніше перебували чи проживали в цій державі), які підлягають депортації з іншої держави [3, с. 0].

Що стосується України, то її уряд вважає, що питання врегулювання міграційних процесів слід вирішувати шляхом реадмісії осіб. *Рeadмісія (від англ. to readmit – приймати назад)* – це взаємні зобов'язання держав, які закріплюються в міжнародних угодах, прийняти назад власних громадян, а також громадян третіх країн та осіб без громадянства, які незаконно прибули на територію однієї із договірних сторін, або прибувши законно втратили підстави для легального перебування [4].

Рeadмісія осіб є інститутом міжнародного права, адже він виходить за межі юрисдикції однієї країни. Цей інститут пов'язаний із зовнішньою міграцією держави, тому будь-які питання, які стосуються процесу реадмісії можуть бути вирішені лише спільними зусиллями усіх зацікавлених країн, тобто шляхом укладення відповідних міжнародних угод.

Рeadмісія осіб – це явище, яке безпосередньо стосується суспільства, тому його ядром є суспільні відносини, які відповідним чином регулюються. Рeadмісія осіб не стала виключенням. Вона також має свій правовий механізм регулювання. Взагалі *механізм правового регулювання* – процес переведення нормативності права в упорядкованість суспільних відносин, здійснюваний суб'єктами правового регулювання за допомогою системи правових засобів, способів і форм з метою задоволення публічних і приватних інтересів учасників суспільних відносин, забезпечення правопорядку [5, с.268–269].

Механізм правового регулювання реадмісії складається із таких елементів у досліджуваній сфері:

- норми права – загальнообов'язкові правила поведінки, встановлені з метою регулювання суспільних відносин;
- правовідносини – вольові суспільні відносини, що виникають на основі норм права;
- акти реалізації норм права – процес фактичного втілення конкретних приписів право-

вих норм щодо конкретних суб'єктів [6, с.130].

В Україні дане законодавство приділяє велику увагу питанням управління міграцією та кордонами. На сьогоднішній день наша держава прийняла багато законів, завданням яких є регулювання даної сфери. Уряд країни вважає, що усі ці закони допоможуть нам в майбутньому подолати нелегальну міграцію. Зокрема поняття реадмісії дістало своє нормативне закріплення в Законі України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства», який набрав чинності 25.12.2011 року, згідно з яким реадмісія – передача з території України або приймання на територію України іноземців та осіб без громадянства на підставах та в порядку, встановлених міжнародними договорами України. У статті 29 пункті 1 цього Закону говориться про те, що передача з України або прийняття в Україну іноземця або особи без громадянства здійснюється відповідно до міжнародного договору про реадмісію. Пункт 2 цієї статті вказує на те, що прийняття Україною іноземця або особи без громадянства відповідно до міжнародного договору про реадмісію не змінює підстав для перебування на території України, що існували до такого прийняття. Також статтею 29 пунктом 3 передбачено, що іноземці або особи без громадянства, прийняті відповідно до міжнародного договору про реадмісію, які не мають законних підстав для перебування на території України, підлягають примусовому видворенню у разі, якщо між Україною і країною громадянської належності чи країною попереднього постійного проживання таких іноземців або осіб без громадянства відсутній договір про реадмісію [7].

Слід зазначити, що окрім даного Закону міграційні процеси регулюють також: Закони України «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту», «Про державний кордон України», «Про прикордонний контроль», «Про громадянство України». Крім вище перелічених законів, в міграційному законодавстві є Інструкція «Про порядок реалізації компетентними та

уповноваженими органами України міжнародних угод про реадмісію осіб», затверджена 16.02.2015 року.

Необхідно зауважити, що є і інші правові акти, які безпосередньо регулюють міграційні процеси. Зокрема це: Укази Президента України «Питання Державної міграційної служби України», «Про Концепцію державної міграційної політики», Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку провадження за заявами іноземців та осіб без громадянства про добровільне повернення та інші.

Треба акцентувати, що 04.02.2016 року Верховна Рада України прийняла безвізовий закон про реадмісію. Його прийняття відбулося на основі внесення змін до Кодексу адміністративного судочинства України. Цей Закон передбачає, що адміністративні справи за позовами іноземців та осіб без громадянства тепер будуть розглядатися не в п'ятиденний строк, а невідкладно. Передусім, це позови, що стосуватимуться оскарження рішень щодо примусового повернення таких осіб в країну їх походження.

Ще одним джерелом правового регулювання реадмісії є угоди. Вони можуть бути як двосторонні, так і багатосторонні. Важливість цих угод полягає в тому, що їх мета – ефективна боротьба з нелегальною міграцією, тобто можливість країн співпрацювати одна з одною, спільно приймаючи рішення щодо подолання цього процесу. Укладення подібних договорів між різними державами є необхідною передумовою процесу спрощення візового режиму для цих країн. Україна не стала виключенням. Вона підписала безліч угод, які стосуються реадмісії. Одним із її досягнень стало підписання Угоди про реадмісію осіб з Європейським Союзом, здійснене 18.06.2007 року, яка набула чинності 01.01.2010 року. Угода між Україною та Європейським Співтовариством про реадмісію осіб детально визначає саму процедуру реадмісії як громадян України, так і громадян третіх держав, а також тих осіб, які не мають громадянства. Її метою став намір зміцнювати співробітницт-

во для більш ефективної боротьби з нелегальною імміграцією. Дана угода передбачає, що у випадку необхідності Україна й держави-члени Європейського Союзу докладатимуть усіх зусиль для повернення громадян третіх країн та осіб без громадянства, які незаконно в'їхали на територію Договірних Сторін, до держав їхнього походження або постійного проживання, при цьому визнаючи необхідність дотримання прав і свобод людини та наголошуючи на тому, що ця Угода не завдає шкоди правам й обов'язкам України, Співтовариства та держав-членів Європейського Союзу [8].

В Україні усі міграційні процеси як суспільні явища, у тому числі і реадмісію осіб, регулюють відповідні суб'єкти. Вони мають спеціальний адміністративно-правовий статус, який дозволяє здійснювати їм регулювання таких процесів. Зокрема суб'єктами, які здійснюють реалізацію державної міграційної політики, а отже, і регулювання міграційних процесів в Україні є: Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, суди загальної юрисдикції, Прокуратура України, місцеві державні адміністрації, органи місцевого самоврядування, громадяни України, іноземці, особи без громадянства та інші.

В Україні державне регулювання в сфері атомної енергетики здійснюється як органами загальної компетенції, так і органами спеціальної компетенції.

Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України (ч.2 ст.6 Конституції України) [9, с.97].

Статтею 19 Конституції України встановлено, що органи державної влади, органи місцевого самоврядування повинні діяти в лише на підставі в межах повноважень та у спосіб, що передбачений Конституцією та законами України [10, с.294].

Президент України є главою держави. До основних його повноважень належить гарантія державного суверенітету, а також територіальної цілісності України. Він повинен неу-

хильно дотримуватися Конституції України та контролювати її додержання в цілому. Також Президент України має слідкувати за тим, щоб не були порушені права та свободи людини і громадянина. Окрім цього, глава держави здійснює загальне керівництво, яке безпосередньо стосується сфери міграції.

Верховна Рада України у межах своїх повноважень, які зазначаються в Основному Законі нашої держави – Конституції України, визначає головні та важливі засади регулювання міграційних процесів, а також правовий режим державного кордону. Парламент займається формуванням законодавчої бази, яка б стала ефективним засобом регулювання міграційних процесів, у тому числі і реадмісії осіб. Ще одним важливим завданням Парламенту є нагляд за дотриманням прав та свобод людини і громадянина у сфері міграції.

Кабінет Міністрів України являється вищим органом у системі органів виконавчої влади. Він забезпечує виконання положень Конституції України та законів України, що стосуються питань міграції. Уряд вживає відповідних заходів, які необхідні для забезпечення прав та свобод людини і громадянина. Також Кабінет Міністрів України спрямовує і координує роботу як міністерств, так і інших органів виконавчої влади, які безпосередньо здійснюють управління у сфері міграції.

Згідно з Конституцією України правосуддя в Україні здійснюється виключно судами. Делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускаються. Юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у державі. Конституційні положення не підлягають довільному тлумаченню іншими нормативно-правовими актами [11, с.181].

Суди загальної юрисдикції – це місцеві суди, апеляційні суди, вищі спеціалізовані суди та Верховний Суд України. Як суб'єкти регулювання процесу міграції, вони здійснюють відповідні повноваження. Зокрема однією з найважливіших функцій, які виконують суди загальної юрисдикції у галузі міграційних

процесів, включаючи і процедуру реадмісії осіб, є забезпечення захисту прав та свобод людини і громадянина. Крім цього, вони здійснюють *судочинство* у справах, що стосуються правопорушень, скоєних у сфері міграції.

Прокуратура України – це єдина централізована система органів державної влади, які відповідно до Конституції та законів України здійснюють обвинувальну, представницьку, контрольню-наглядову функції в державі [12, с.365]. Вона також є суб'єктом регулювання процесу міграції. Основним Законом нашої держави та Законом України «Про прокуратуру України» на неї були покладені повноваження у сфері міграційних процесів, у тому числі і реадмісії осіб, які прокуратура здійснює в межах своєї компетенції.

Суб'єктами регулювання сфери міграції є ще і *місцеві державні адміністрації*, які здійснюють виконавчу владу в областях, районах та місті Києві, а також *органи місцевого самоврядування*, тобто виборні та інші органи відповідних територіальних громад. Ці суб'єкти мають певні повноваження, які безпосередньо стосуються міграційних процесів, у тому числі і реадмісії осіб. Зокрема, до компетенції як місцевих державних адміністрацій, так і органів місцевого самоврядування відноситься забезпечення вирішення деяких питань у сфері міграції.

Важливими суб'єктами, без яких не обійшлося б регулювання сфери міграції є *громадяни України, іноземці*, а також *особи без громадянства*. Згідно з Законом України «Про громадянство України» громадянин України – це особа, яка набула громадянство України в порядку, передбаченому законами України та міжнародними договорами України. Іноземець – особа, яка не перебуває в громадянстві України і є громадянином (підданим) іншої держави або держав. Особа без громадянства – особа, яку жодна держава відповідно до свого законодавства не вважає своїм громадянином [13]. Вище зазначені суб'єкти реалізують свої права та свободи людини і громадянина у сфері міграції, враховуючи при цьому їх обмеження, які були

встановлені законом. Крім цього, дані суб'єкти виконують і відповідні обов'язки, покладені на них, що безпосередньо стосуються цієї сфери.

Також слід зазначити, що міграційні процеси нашої держави, включаючи й реадмісію осіб, як і будь-який інший суспільний процес, піддаються впливу, який здійснюють на них відповідні чинники, зокрема: політичні, економічні, соціальні, психологічні та моральні.

Політичні чинники мають велике значення у сфері регулювання процесу міграції. Наша країна здійснює політику, що стосується міграційних процесів, в даному випадку – процедури реадмісії осіб. Ядром такої політики є укладення як двосторонніх, так і багатосторонніх угод про реадмісію.

Економічні чинники здебільшого пов'язані з трудовою міграцією населення. Нестабільна економічна ситуація призводить до безробіття та зниження рівня життя. Саме це є головною причиною міграції, а часто і нелегальної. Враховуючи це, можна сказати, що економічні чинники мають великий вплив на міграційні процеси.

Соціальні чинники тісно пов'язані з економічними факторами, адже саме вони порушують соціальні права людей, зокрема: право на працю, на відпочинок, соціальний захист, достатній життєвий рівень, на житло, на медичну допомогу та медичне страхування. Отже, соціальні чинники дуже важливі, адже враховуючи всі їхні плюси та мінуси, можна досягти ефективних результатів у регулюванні реадмісії осіб.

Моральні та психологічні чинники. Неможливість забезпечити достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї, спонукає людей виїжджати з країни, часто роблячи це нелегальним шляхом. За кордоном нелегальні мігранти стикаються з такими проблемами: порушенням їхніх прав, відсутністю не лише належних умов проживання, а й соціального захисту. Це негативно впливає як на психологічний, так і на моральний стан людини.

Особливості вдосконалення правового та організаційного регулювання реадмісії в Укра-

їні. На сьогоднішній день активно піднімаються питання та докладаються зусилля для вирішення проблем, які стосуються процесу реадмісії осіб в Україні. Саме через те, що існує багато суперечностей і залишається безліч відкритих питань стосовно даної процедури, процес реадмісії потребує належного регулювання. В нашій державі уже закладений фундамент для цього процесу, тобто регулювання даного явища, але тим не менш, воно потребує ще певного доопрацювання та вдосконалення. Тому Уряд України спрямовує свою діяльність на посилення співробітництва з європейськими та іншими країнами світу в цій сфері. У першу чергу, це проявляється в підписанні все нових і нових угод про реадмісію осіб. В найближчому майбутньому наша держава планує підписати ще декілька угод, пов'язаних з регулюванням процесу реадмісії. Також, слід зазначити, що Україна тісно співпрацює з Міжнародною організацією з міграції, яка безпосередньо торкається різних питань у галузі міграційних процесів, включаючи і реадмісію осіб. Зокрема її основними цілями є: управління міграцією в інтересах країн-членів даної організації; співпраця з урядами держав та представлення і захист інтересів тих осіб, які вибрали міграцію як засіб, котрий допоможе їм вирішити їхні проблеми; боротьба з негативними міграційними явищами – рабством трудових мігрантів, торгівлею людьми тощо. Завдяки своєму співробітництву з іноземними країнами Україна отримала змогу перейняти їхній досвід у сфері регулювання процедури реадмісії осіб і застосувати його на власній практиці, а це є безцінним для нашої держави.

Також в Україні приділяється велика увага міграційному законодавству. Уряд держави активно працює над його вдосконаленням, вносячи різноманітні пропозиції щодо внесення змін до даного законодавства. Взагалі вироблення ефективної міграційної політики для нашої країни дуже актуальне питання. Враховуючи, що в Україні міграційні процеси за останні роки набули величезних масштабів, питання розробки політики у цій сфері та

оновлення законодавства стало нагальною потребою. В першу чергу, це пояснюється тим, що територія нашої держави використовується як для транзитного переміщення, так і для тимчасового перебування мігрантів, включаючи також тих, які є нелегальними. На думку Уряду, зміни, внесені в законодавство, що безпосередньо стосується міграційних процесів, допоможуть владі результативно боротися з нелегальною міграцією, а також знайти ефективний підхід до здійснення процедури реадмісії осіб в Україні, тощо. Якщо взяти українську законодавчу базу в цілому, то вона відповідає сучасним вимогам. Завдяки їй держава може регулювати усі міграційні процеси, включаючи і реадмісію. Проте, не дивлячись на це, все таки законодавча база України потребує упорядкування та вдосконалення. Було визначено напрями, що мають неабиякий вплив на реадмісію осіб та на які слід обов'язково звернути увагу і внести відповідні зміни до міграційного законодавства. Зокрема, такими напрямками є: *репатріація* вихідців з України (повернення на батьківщину, з поновленням їх громадянських прав, військовополонених та цивільних осіб, які під час війни опинилися за межами своєї країни та перебували тривалий час поза батьківщиною) [14], в першу чергу, депортованих за національною ознакою, зовнішня трудова міграція, а також прибуття іноземців. Ці процеси мають багато недоліків та несуть певні негативні наслідки для України. Саме тому вони вимагають більш чіткого контролю та нагляду з боку держави. Зауважу, що вище перелічені явища дуже тісно пов'язані з процедурою реадмісії. Вони відіграють чималу роль у здійсненні регулювання даного процесу. Тому, щоб реадмісія приносила відповідні результати, слід усунути існуючі недоліки цих явищ. Для цього потрібно розробити ряд заходів, які стосуватимуться даних напрямів і передбачатимуть ефективне їх регулювання. Лише у такому випадку Україна зможе подолати проблеми, пов'язані з цими процесами та попередити їх в майбутньому. Що до процедури реадмісії, то завдяки цьому, регулю-

вання її стане ефективнішим і приносить бажані результати.

Підсумовуючи усе вище сказане, можна зробити висновок, що питання реадмісії осіб в Україні є дуже актуальним. Особливо сьогодні, коли міграційні процеси відіграють неабияке значення для нашої держави. Взагалі, характеризуючи та аналізуючи процес реадмісії, ми побачили, що ця процедура має позитивні і негативні сторони. Останні ж створюють безліч проблем для України, як в економічному плані, так і в соціальному. Тому для подолання цих недоліків влада країни здійснює реалізацію спеціальної політики у сфері реадмісії. Дана політика направлена на боротьбу та усунення цих проблем, а також на попередження їх у майбутньому. Крім цього, вона спрямована на регулювання реадмісії осіб. Зокрема, нею передбачено те, щоб регулювання такої процедури здійснювалося як в середині самої держави, так і за її межами. Підтвердженням цього є безліч підписаних Україною угод, які безпосередньо стосуються процесу реадмісії. Що ж до українського міграційного законодавства, яке торкається питань реадмісії осіб, то держава займається його вдосконаленням для того, щоб процедура регулювання даного процесу дійсно приносила ефективні і бажані результати. Та не дивлячись на це все, політика, яку реалізовує країна стосовно реадмісії свідчить про те, що у цій сфері існують ще багато перешкод, прогалин та суперечностей. Звичайно, їх слід якомога швидше вирішити, але це потребує немалих зусиль, часу та витрат.

ЛІТЕРАТУРА

1. Німко О. Б. Державне регулювання забезпечення соціальним житлом: правові та організаційні засади / О. Б. Німко // Техника і технологія. Современные тенденции в науке и образовании ≡ Inżynieria i technologia. Współczesne tendencje w nauce i edukacji (29.01.2013–31.01.2013) – Kraków, 2013. – С. 5–8.

2. Правовые основы реадмиссии : учебное пособие / [С. А. Герасимов, Л. И. Белянская,

С. А. Акимова] ; под ред. И. Н. Глебова, А. С. Прудникова. – М. : ЮНИТИ-ДАНА, 2010. – 159 с.

3. Аксющенко Г. В. Иммиграция как источник вызовов безопасности / Г. В. Аксющенко // Власть. – 2007. – № 8. – С. 19–22.

4. Радмісія [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Радмісія>.

5. Скакун О. Ф. Теорія права і держави : підруч. / О. Ф. Скакун. – 4-те вид., допов. і перероб. – К. : Алерта, 2013. – 524 с.

6. Німко О. Б. Механізм правового регулювання організації та проведення земельних аукціонів в Україні / О. Б. Німко // Підприємство, господарство і право. – 2009. – № 10. – С. 130–132.

7. Закон України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3773-17>.

8. Угода між Україною та Європейським Співтовариством про радмісію осіб [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/994_851.

9. Німко О. Б. Проблемні питання законодавства, що регулює встановлення внесків загальнообов'язкового державного соціального пенсійного страхування фізичними особами – суб'єктами

підприємницької діяльності, які обрали особливий спосіб оподаткування / О. Б. Німко // Наукові праці Нац. авіаційного ун-ту. Серія Юридичний вісник «Повітряне і космічне право». – 2010. – № 4 (17). – С. 97–101.

10. Німко О. Б. Правові засади державного регулювання здійснення оціночної діяльності для цілей оподаткування / О. Б. Німко // Ученые записки Таврич. нац. ун-та им. В. И. Вернадского. Сер.: Юридические науки. – 2012. – № 4. – С. 292–295.

11. Василенко Л. П. Проблемні питання законодавчого регулювання адміністративних процедур у справах, пов'язаних з порушенням законодавства про захист об'єктів довкілля / Л. П. Василенко // Вісник Запорізьк. нац. ун-ту. Сер.: Юрид. науки. – 2011. – № 1. – С. 180–186.

12. Погорілко В. Ф. Конституційне право України : підруч. / В. Ф. Погорілко, В. Л. Федоренко. – 2-ге вид., допов. і перероб. – К. : Правова єдність, 2010. – 432 с.

13. Закон України «Про громадянство України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2235-14>.

14. Репатріація [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Репатріація>.

Німко О. Б. Адміністративно-правове регулювання радмісії в Україні / О. Б. Німко, С. М. Мамчур // Форум права. – 2016. – № 4. – С. 229–235 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2016_4_38.pdf

Охарактеризовано механізм правового регулювання радмісії в нашій державі. Досліджено особливості вдосконалення правового та організаційного регулювання радмісії в Україні.

Німко О.Б., Мамчур С.Н. Адміністративно-правове регулювання радмісії в Україні

Охарактеризован механізм правового регулювання радмісії в нашому державстві. Исследованы особенности совершенствования правового и организационного регулювання радмісії в Украине.

Nimko O.B., Mamchur S.N. Administrative and Legal Regulation of Readmission in Ukraine

Was done characterize the mechanism of legal regulation of readmission in our state. The features of improving the legal and institutional regulation of readmission in Ukraine were made.